

DE WILDE POST

Jaargang 36

Anno Leta 34

Nummer 1

Pagina 1

Keizerlijke vloot herovert Haribdische eilanden

Vanuit Helmhaven heeft het merendeel van de Keizerlijke vloot koers gezet naar de Haribdische eilanden. Met een grote inzet van mens en materieel is de vloot begonnen met het schoonvegen van de eilanden. Volgens de Admiraliteit worden de eilanden een voor een systematisch aangedaan, waarna gelande troepen ieder eiland zorgvuldig doorkruisen om iedere vijandelijke tegenstand uit te schakelen. Vragen over de situatie ter plaatse en de aard van eventuele tegenstand wilde de legerleiding niet beantwoorden. Dergelijke zaken zijn onder “militair geheim” geplaatst, aldus de woordvoerder van de Admiraliteit. Aan speculatie over wanneer Haribdische vluchtelingen terug zouden kunnen keren

naar hun thuis wilde men zich verder niet schuldig maken.

In de plots aanzienlijk rustigere havenkroegen waren aangeschoten matrozen die terug waren gekeerd van het eerste stadium van dit militaire plan echter meer toeschietelijk met het delen van hun ervaringen. “Het is een vervloeking!”, zo beweert een zeeman terwijl hij geagiteerd zwaait met zijn volle kroes bier. “Het zijn spook-eilanden. Alles leeg, verlaten, alsof iedereen zomaar besloot te vertrekken! Als ik daar vandaan zou komen zou je me met nog geen honderd goudstukken terug kunnen lokken om daar weer te gaan wonen.”

Een andere matroos vertelt van het eiland dat ze verkent heeft en waar ze uitgemer-

gelde Haribdianen aantrof die diep in een bamboebos verscholen waren. “Ze hadden holen in de grond gegraven om zich in te verbergen en waren in blinde paniek toen we langskwamen. Het kostte heel veel moeite – en het delen van ons voedsel – voor we ze konden overtuigen dat de strijd voorbij was. Ze waren ieder besef van tijd kwijt.”

Naast het heroveren van de eilanden wordt een deel van de vloot ook ingezet om een cordon te vormen rondom de eilanden. Met name aan de noord- en oostkant van de eilanden is een grote inzet van schepen waarneembaar, zo melden diverse handelaren en vissers ons. De Admiraliteit wil hier enkel over melden dat dit onderdeel is van de militaire campagne om de bevolking van het keizerrijk veilig te houden.

In Helmhaven kwam het plotse vertrek van de vloot bij velen als een grote verrassing. Diverse herbergiers en huizen van plezier hebben hun beklag gedaan over de dalende klandizie. De prijs van een ton bier is bijna gehalveerd vanwege het plotse overschot. De lokale Kerk van de Jaden Hemelkeizer leeft mee met de ambachtslieden, maar is ook tevreden dat rust en orde weer terug zijn op het oude niveau in de stad.

Advertentie

Met spoed gezocht: zeven ledikanten, kleding voor pasgeborenen en zeer ervaren vroedvrouw. Fam. Smid, Nesbit

Bom onder vrije Necromantie

Necromantiërs die het nieuws uit de hoofdstad volgen, zullen deze dagen nog wat holler uit de ogen kijken dan normaal. Na aanhoudende geruchten over tovenaars van dit métier die gilde en Keizerlijke wetten met de voeten treden, is in de Senaat een wetsvoorstel in de maak om hun vrijheden aan banden te leggen. Daarmee zou beter geregistreerd moeten worden wie zich met dode en ondode zaken bezighoudt, iets wat de gemiddelde burger toch graag over zijn of haar buurman wil weten. Senatoren Zuyderhuyzen en Shapur, in de wandelgangen al de factie “Tover Veilig” genoemd, brachten de uitwassen van ongebreidelde necromantie onder de aandacht. In een vlammend betoog van vooral gravin Sahana Zuyderhuyzen-Shapur werden een aantal misdaden benoemd die recent door necromantiërs zijn begaan. Waar de betreffende tovenaars op het randje van hun Gildewetten lijken te balanceren, was er vaak sprake van een bittere minachting voor de niet-toverende burgers en de wetten van het Keizerrijk. In een keiharde aanval op de man werd baron Jean ter Lande ter Haeg, magieprefect van Pelinor, verweten zijn eigen dochter vervloekt te hebben met een dodelijke braakziekte, schijnbaar omdat ze een gearrangeerd huwelijk uit de weg ging. Als zulk gedrag

binnen de wet valt, volgens gravin Zuyderhuyzen-Shapur, dan wordt het rap tijd iets aan die wet te doen!

In haar ijzersterk opgebouwde redevoering benoemde ze daarna een eeuwenoude kwestie, waar zich nooit eerder een Senator de handen aan durfde te branden: de schijnbare uitzonderingspositie van Necromantie binnen de gildewetten. Tijdens hun initiatie dient iedere tovenaar een Gilde te kiezen, en middels een eed zweren zij trouw aan hun Gilde in hun inwijdingsritueel. Behalve de necromantiërs, zo betoogde de senatrice; die zeggen doodleuk dat zij niets zweren. Vraag het hen, zo wierp zij de verzamelde senatoren in het gezicht, en u zult enkel de conclusie kunnen trekken dat iedere necromantiër de facto rene gaat is!

Uw redactie vond een enkele necromantiër bereid te reageren, en kreeg te horen dat de inwijdingsrituelen een gildegeheim waren, en dat de exacte woorden van de eed een eeuwenoude traditie waren die in ere gehouden moest worden. Of daarmee de kous af is, valt te betwijfelen. Het lijkt er niet op dat de senatoren deze kwestie laten liggen, en ook de beschuldigingen aan baron ter Lande ter Haeg zullen nog zeker een staartje krijgen. Vanuit Tovenaarzeiland is nog geen reactie gekomen, maar voor nu lijkt het raadzaam voor necromantiërs om zich gedeisd te houden. Hun ge-

drag zal nauwlettend in de gaten worden gehouden door burgers die blij zijn met een senatrice die hun gevoelens ten opzichte van ontsprende necromantiërs aan de kaak durft te stellen.

Aanslag op kroongetuige in hoofdstad

Een belangrijke kroongetuige in een geheim strafrechtelijk onderzoek is op klare dag aangevallen in Elerion-Stad. De getuige in kwestie blijkt barones Anastacia van Aridhel-de Romanova te zijn, die reeds maanden onder strenge beveiliging in Huize Borchert in de hoofdstad was ondergebracht. De barones zou volgens vertrouwelijke bronnen zijn aangevallen door een van de wachters die aan haar waren toegewezen. Hij sloeg toe toen de dame haar bad aan het nemen was en heeft haar geprobeerd te verdrinken in haar badkuip. Enkel het plotse binnenkomen van haar kamenierster heeft het leven van de barones gered. De dader probeerde te ontkomen en heeft zich, toen dat verijdeld werd door aangesnelde wachters, op zijn eigen zwaard gestort. In zijn bezittingen werd een verdacht grote som geld gevonden, waardoor vermoed wordt dat hij omgekocht was om deze snode daad te verrichten. Barones Van Aridhel is naar verluid nog in leven, maar in een diepe bewusteloosheid beland. Geneesheren weten niet

of ze hier nog uit zal ontwaken. De edelvrouwe rust onder zware bewaking in Hui-ze Borchert, waar naast meerdere wachters ook een scribent permanent waakt aan haar zijde, en ieder woord noteert dat de dame in haar bewusteloze staat af en toe ijlt.

De stadswacht wil niet meer zeggen over het lopende onderzoek dan dat het veelomvattend en politiek gevoelig is en dat de barones een zeer waardevolle getuigenis had kunnen afleggen.

Volk Vennis roept Strazzi uit tot nieuwe leiders van de stadsraad

In Vennis, Dialodor, is onder grote belangstelling van het volk Catherina Strazzi uitgeroepen tot het nieuwe hoofd van de stadsraad. Scanderende massa's keken toe terwijl het jonge hoofd van de Strazzi familie de handen schudde met een door de gevreesde Lacrima Rosso getroffen arbeider op de Piazza di Linguine, een teken dat de Strazzi familie zich daadwerkelijk ontfermt over het volk. De wisseling van de macht is het resultaat van weken onrust in Vennis, met als hoogtepunt zware rellen in de binnenstad waarbij groepen relschoppers de woning van voormalig hoofd van de stadsraad Giovanni Coltello binnendrongen en plunderden.

De Dialodoraanse stadsstaat gaat al jaren gebukt onder de ziekte Lacrima Rosso, en

ondanks verwoede pogingen van de Kerk van de Jaden Hemelkeizer lijkt er nog geen einde in zicht van de crisis. Desondanks wordt het leven weer opgepakt in Vennis. "Het is kiezen of ik sterf aan de Lacrima, of sterf aan de honger," zo verklaart worstenverkoper "Snij-mij-de-hand-af" Dirk van de befaamde hartige lekkernijen. "De Strazzi familie heeft beloofd om de stad weer open te gooien. En ik hoop dat we daarom snel af zijn van deze angstcultuur." Na de onrust van de afgelopen weken roepen de Strazzi's op om elkaar actief te helpen, klaar te staan voor de medeburger en kleine goede daden te verrichten zoals boodschappen doen voor zieke medeburgers, elkaar vriendelijk te begroeten, of bloed te doneren voor goede doelen zoals de Cultus van de Generaal.

Volksfeest bij verbranding ketter

Door Ando Achterbeek - De voortvluchtige ketter Sjaak, voorheen bekend als Jacques Philip Desiderius de Bontemps de Metse-laere, was het al vele maanden gelukt om uit de handen van de inquisitie te blijven. In Timo Ardina kwam er echter een einde aan zijn geluk, toen de waard van de lokale herberg 't Gekruide Haantje hem herkende. De ketter zette het op een lopen, maar werd direct achtervolgd door de gardisten die toevallig in het etablissement aanwezig

waren. Net buiten het dorp probeerde de voortvluchtige zich te verbergen in een hooischuur, maar de garde zat hem te dicht op de hielen en omsingelde de schuur. De kapitein van de garde eiste zijn overgave, maar de ketter barricadeerde de deur en schreeuwde: "Over mijn lijk!". Waarna de kapitein het bevel gaf om de schuur in brand te steken, om hem zo te dwingen zich over te geven. Dat bleek echter een misrekening. De toegestroomde dorpingen hebben nog een schreeuw gehoord en sommige zeggen hem in de vuurzee nog te hebben gezien, maar dat waren zijn laatste levenstekens. De schuur brandde de hele nacht en trok veel bekijks uit de omgeving. Het incident ontaardde al snel in een feestelijke bijeenkomst. Uit de mond van enkele enthousiaste en meer dan lichtelijk aangeschoten dorpingen kon deze reporter later die nacht optekenen dat: "dit een zeer geslaagde avond was... De beste sinds tijden," "je een ketterverbranding niet moest verspillen," en "dit moeten we elk jaar gaan doen!" Hetgeen met veel bijval werd beloond. De volgende dag werden in de smeulende hopen verkoolde lichaamsresten en een kettersymbool gevonden. Het symbool is overgedragen aan de Keizerlijke Inquisitie.

Professor Glenlivet graaft door

Door Laurens Dankans - Vanuit een comfortabel ingericht kamp aan de voet van de Westerwouden is de bekende archeoloog en professor Glenlivet nog steeds druk bezig met diepgravend onderzoek. Een aantal locaties waar druk wordt gewerkt, uitgaande van de hoeveelheden zand die worden verplaatst, zijn door middel van houten wanden aan het zicht onttrokken. Daarnaast is een campagnetent van graaf Wel-Drah van Nhasbit prominent aanwezig bij de ingang van het archeologische kamp en de edelman zelf het grootste deel van de tijd aanwezig. Bij monde van zijn assistente laat de professor optekenen "momenteel te druk te zijn om de pers te woord te staan". Wel laat hij noteren de graaf zeer erkentelijk te zijn voor zijn voortdurende assistentie en "als de tijd daar rijp voor is de nodige bevindingen te zullen publiceren".

Incendia: poëzie gruwel in de ogen van de Generaal

In het koninkrijk Incendia worden de inwoners opgeroepen om hun boeken in te leveren bij de priesters van de Generaal. Vooral leden van de Servus en Fabricus kaste lijken gehoor aan de oproep die de laatste maanden wordt verkondigd. De

stapel perkamenten en boeken bij de mond van de Septicivita is nu enkele meters hoog en zal over een week aan de Generaal geofferd worden. “De heilige Konvassa roept ons op om te waken voor zonden. In de poëzie schuilt de verleiding om af te wijken van het pad van de ware Generaal,” zo sprak een Tertius Oculus tegen deze krant. Op vragen van onze journalist ter plaatse of spreuken ook als poëzie gelden kwam echter geen antwoord vanuit de priesterskaste.

Ondertussen hebben in het gastvrije Zilverbeek een aantal Incendiaanse poëten politiek asiel aangevraagd, bang dat de vervolging van het woord overslaat in de vervolging van de schrijver. “We hebben geen idee waarom de toorn van de Generaal zich nu op ons richt, maar er is geen puurdere uiting van liefde voor onze god dan wat ik opschrijf,” legt een van de vluchtelingen uit.

Soirée Van Rozen-Lindenburg afgelast

Het langverwachte soirée van barones Charlotte van Rozen-Lindenburg is onverwacht geannuleerd nadat de barones onverwacht is afgereisd vanuit Elerion-Stad naar Batori. De barones, een graag geziene gaste in de hoofdstedelijke adellijke kringen, had uitgebreide voorbereidingen getroffen voor een grootse bijeen-

komst voor iedereen van naam in de stad. Naar verluid was vermaard dichter Jean-Bob du Clou, recent terug uit Incendia, ingehuurd om voor verfijnd vermaak te zorgen.

Het vertrek naar het landgoed waar haar man, baron Louis van Rozen-Lindenburg, de landvoogd over is, kwam als een grote verrassing. Geruchten dat de barones gesommeerd is naar Batori te komen en dat zij onder toezicht van haar echtgenoot geplaatst zou zijn, worden weggewuifd door goede vriend baron Dimodée: “Charlotte had simpelweg de behoefte aan wat frisse lucht. Ze is een grote bewonderaar van het meer ruwe natuurschoon. Maakt u zich geen zorgen, we zijn haar nog niet kwijt!”

Huisjesmelker Troef in zwaar weer

Door Jisan Ikli - De inmiddels meer besmukte dan beruchte huisjesmelker Dyoneis Troef heeft zich de laatste tijd zo mogelijk nog meer in de nesten gewerkt dan al het geval was. Na een ultieme poging om onder de tegen hem lopende onderzoeken uit te komen wist de man een aantal mentaal niet al te stabiele sujetten voor zich te winnen, die in Plem en directe omgeving de meest wilde geruchten verspreiden over de senaat en in het bijzonder Barones De Biënhof. Zo zou de populaire senatrice deel uitmaken of zelfs leidingge-

ven aan een geheim genootschap dat al jaren bezig was met een plan om de senaat en daarna het Keizerrijk over te nemen. Deze “schaduwsenaat” zou in het geheim samenkomen in de landhuizen van de deelnemende senatoren, gildemeesters en andere hoogwaardigheidsbekleders en daar het bloed van kinderen drinken om eeuwig jong te blijven. Het verzoek van onze vaste correspondent in de senaat Ferry Beukgaard om een reactie op deze absurde aantijgingen was zoals we van de senatrice gewend zijn kort maar bondig: “De eeuwige jeugd? Ik zak aan alle kanten uit knul! Laat die troef lekker de <censuur> krijgen. Jij nog thee? Ik ga een peuk doen.”

De toenemende mate van absurditeit van de verspreide geruchten leidde echter in vrij korte tijd terug naar de niet al te subtiel opererende kwaadsprekers, waarna de heer Troef ontkende ook maar iets met hen te maken te hebben. Dat hij zijn “volgelingen”, zoals ze zichzelf noemden, ook aangezeten zou hebben tot een bestorming van de senaat, maakte de situatie er niet beter op. Naar verluid heeft een aantal van hen vervolgens het hele plan van Troef om “die geruchten net zo lang te herhalen, aan te dikken en te herhalen tot men er echt in ging geloven” opgebiecht. Een tweetal “volgelingen” die naar het zich liet aanzien overtuigd bleven van de door Troef ver-

spreide waanideeën zouden recent alsnog een poging gedaan hebben gewapenderhand het stadhuis van Plem binnen te vallen, naar eigen zeggen “omdat Elerionstad wel heel ver weg was en je dicht bij huis moet beginnen aan de bevrijding van het Keizerrijk van onder het juk van de schaduwseenaat”. Een welgemikte vuurbal door de magiër van de dienstdoende orde-dienst deed het tweetal uiteindelijk met verschroeiende wenkbrauwen afdruipen, volgens een beknopt verslag in handen van deze redactie.

In de tussentijd had de huisjesmelker, nog steeds aan huis gekluisterd vanwege de hangende tegen hem lopende onderzoeken, de aandacht wederom in negatieve zin op zich weten te vestigen door, overduidelijk in benevelde toestand, van het balkon op de derde verdieping van zijn huis te springen na op luide toon met dubbele tong aan de verzamelde menigte te hebben verkondigd dat hij kon vliegen. Om aan te tonen dat hij “de beste vlieger van heel het Keizerrijk” was, sprong de heer Troef volgens het verslag van de aanwezige militairen wild met zijn armen flapperend de diepte in, om niet al te elegant via een vlaggenmast in een passerende mestkar te eindigen. Al kermend dat “het allemaal de schuld was van De Biënhof” kon de huisjesmelker vervolgens terug naar binnen

gevoerd worden, waarna de verzamelde menigte schouderophalend vertrok.

Oproerkraaijer verwijderd uit Senaat

De wachters van de Keizerlijke Senaat hebben recentelijk een burger verwijderd die ophef veroorzaakte. De man, die zich voorstelde als professor Le Vilde, had zich gemeld bij de griffie van de senaat en eiste op hoge toon te spreken met “de keizerin of haar volgelingen”. Hij zwaaide met papieren en riep dat “het lang genoeg had geduurd” en dat hij recht had op een eiland. De duidelijk verwarde man is met zachte dwang weggesleept uit de burelen van de griffie. Op de trappen van de senaat riep de man nog: “U heeft het laatste van mij nog niet gezien. U zult de dag berouwen dat u mij heeft gedwarsboomd!”, waarna hij zijn haar goed veegde, dramatisch zijn mantel omsloeg en woedend wegbeende.

Advertentie

Doet uw inkoop in het Magazijn Mulder
- Bezoek onze nieuwste groote locatie in
Pelinoor -
Ruime selectie | Prima kwaliteiten | Billijke prijzen
Voor iedereen die op zoek is naar de hogere sferen!

Ingezonden brief

De volgende brief werd ontvangen door de redactie: “Het moge algemeen bekend zijn dat jonker Willem Zilvermos heeft geprobeerd Demon te worden. “De Jager” was de titel die hij begeerde. Wat minder is bekend is, is de reden hiervoor. Noch ambitie, noch roem hoopte hij te bereiken met deze daad. Nee, niets van dat alles. De echte reden was deze: hij wilde met deze daad zijn aankomende huwelijk met Valentina Waterweelde ontwijken. Willem: een man die liever het demonschap opzocht, dan de liefde. Arme Valentina, onze gedachten zijn met je!”

Op gronden van goede journalistiek heeft de redactie van de Wilde Post wederhoor toegepast bij jonker Zilvermos. “Ik ben volledig gewijd aan Valentina en aan het al reeds voltrokken huwelijk,” luidde zijn reactie. “Ik mag u ook vol trots vermelden dat er zelfs een toevoeging verwacht wordt aan ons gezinnetje. En ik kan u geruststellen dat als WoldWacht officier in ruste en Petraeiaan in het garde cohort prinses Shagar dat het enige wat mij van Valentia kan scheiden is mijn verantwoordelijkheid aan de Staat.”

In dezelfde reactie verstrekte de jonker een uitnodiging aan degene die hem in twijfel trekt om persoonlijk met hem te spreken te Duivenvoorde.

Nieuwe Kunstrubriek

De laatste tijd ontving de redactie van deze periodiek regelmatig de opmerking dat in de hoek van de kunsten de nadruk wel bijzonder zwaar op het “Eleriaanse Levenslied” en de dichtkunst leek te liggen. Hoewel deze redactie in beginsel uitgaat van nieuwswaarde en impact op ons Keizerrijk, en daarom met enige regelmaat bericht wordt over kunstenaars als de bekende dichter en liedtekstschrijver Jean-Bob du Clou (zo ook weer in deze editie), waarnaar wij vermoeden in de genoemde kritiek gerefereerd wordt, is de redactie niet doof voor de wensen van haar lezers. Daarom hebben wij de bekende en gerenommeerde kunstrecensent Frans Meidelleijer uit Plem bereid gevonden op regelmatige basis een andere kunstvorm te recenseren. In zijn eerste recensie bespreekt hij het absurdistische toneelstuk “De waanzin van de waarheid”.

Is het kunst, of mag het weg?

Door Frans Meidelleijer - Op de eerste plaats wil ik de redactie van “De Wilde Post” bedanken voor het feit dat zij de schone kunsten, in al haar vormen, een dusdanig warm hart toedragen dat dit heeft geresulteerd in een nieuwe kunstrubriek, waarin ik als recensent de vrije hand heb

gekregen om naar eigen inzicht de verschillende kunstvormen die ons Keizerrijk rijk is onder de loep te nemen en van een deskundig waardeoordeel te voorzien. In deze eerste recensie bespreek ik het absurdistische toneelstuk “De Waanzin van de Waarheid”, met in de hoofdrol schrijver en enige acteur Wilhelmus Cherubijn. Ik zou uitvoerig uit kunnen weiden over de hoog opgeklopte verwachtingen van het artistieke duo (naast Cherubijn is dat Hieronymus Slop, die als ‘kunstzinnig adviseur’ in het programma vermeld wordt en dienst doet als souffleur tijdens de voorstelling), de weinig verholten pretenties en het waar mogelijk met voeten treden van zo ongeveer alle ongeschreven toneelwetten die een stuk kunnen maken of breken, maar eerlijk gezegd ben ik van mening dat te uitgebreid aandacht besteden aan deze gruwel van een stuk, wat zelfs voor de meest milde recensent een kwelling zou zijn om van begin tot eind uit te zitten, te veel eer is. Al moet ik eerlijk bekennen dat het totale gebrek aan zelfreflectie bij vlaggen ook wel weer amusant was, al zal het niet zo bedoeld zijn, en ik het als mijn plicht als recensent zie anderen te behoeven voor de martelgang die ik heb moeten doorstaan om het stuk van begin tot eind uit te zitten.

Om te beginnen het decor. Met links op het toneel een gammel tentenkamp luisterend naar de illustere naam “Fort Angelicus” en rechts op het toneel een morsig straatje in de rosse buurt van Heemerhaven. Tussen deze twee als een tang op een varken slaande elementen oreert Cherubijn als enige acteur onsamenhangend over liefde, en verder voornamelijk over het Keizerlijk gezag wat het volk voor zou liegen waar het maar kan en een geheim plan zou hebben om de bevolking in toenemende mate te onderdrukken tot alleen totale gehoorzaamheid resteert. Gaandeweg het stuk worden er met de haren allerlei totaal niet relevante “feiten” en halve waarheden bij gehaald om dit steeds schuimbekkender betoog kracht bij te zetten, waarbij hetgeen Cherubijn het Keizerlijk gezag verwijt, waaronder het bewust verspreiden van foutieve informatie, bizar genoeg langzaam de overhand neemt, maar dan als door de acteur gebezigde praktijk. Van de bij aanvang van het stuk genoemde bewering dat de acteur “alleen maar liefde predikt” blijft tegen die tijd weinig meer over. In het slot van het stuk, feitelijk een steeds furieuzere monoloog dus, laat Cherubijn helaas pijnlijk duidelijk zien dat hij zich beter bij zijn stiel (de man schijnt voorheen dansles te hebben gegeven aan de jonge adel van Pelinor) had gehouden. Zo over-acterend dat het pijn doet om naar te kijken (zelfs

het acteerwerk van de, overigens een stuk gerenommeerdere, acteur Jeremia IJzer steekt er schril bij af), heft hij ter afsluiting van het stuk de uitgestrekte vinger over het publiek richting het denkbeeldige Keizerlijk gezag om vervolgens bombastisch “U bent gewraakt, gezag, u bent gewraakt!” te declameren en deze protserige pose vervolgens net zo lang vast te houden tot het eerste applaus volgt. Dat enige applaus blijkt overigens later van “kunstzinnig adviseur” Hieronymus Slop afkomstig te zijn. Het verder niet heel talrijke publiek heeft dan al in stilte de zaal verlaten, zich ongetwijfeld afvragend hoe ze hun tijd nuttiger hadden kunnen besteden.

Afsluitend zou ik iedere kunstminnende Eleriaan, hoe hongerig naar toneel in welke vorm dan ook, het volgende advies willen geven mocht men overwegen deze voorstelling te bezoeken: niet doen. Mijn conclusie aan het slot van deze eerste recensie “Is het kunst of mag het weg?” is dan ook: het mag weg. Het moet weg zelfs.

Jean-Bob du Clou komt met nieuwe meezinger

Door Archiel Gontamne - Na een bezoek aan Elerion-Stad, waar de bekende dichter, zanger en kunstkenner volgens geruchten

de nodige tijd doorgebracht zou hebben in de burelen van het Korps Diplomatique, heeft Jean-Bob du Clou bij terugkeer in De Wilde Landen een nieuwe liedtekst gepubliceerd, die zoals gebruikelijk direct is toegevoegd aan het repertoire van vrijwel iedere zichzelf respecterende troubadour. Een meezinger deze keer, waarbij de zanger een frivool vraag-antwoord spel speelt met de meezingende toehoorders. Zoals gebruikelijk heeft de auteur zijn liedtekst ter publicatie ter beschikking gesteld aan deze periodiek.

Mijn Poelie heeft een snor

Door Jean-Bob du Clou

(Tussen haakjes per couplet de tekst voor de meezingers)

Mijn Poeli heeft een snor (een snor?), een snor

Waarvan ik misselijk wor

Mijn Poeli heeft een snor

Mijn Poeli heeft een voet (een voet?), een voet

Waar zij mij mee begroet

Dat doet ze met haar voet

Mijn Poeli heeft een kind (een kind?), een kind

Van een goede vrind

Mijn Poeli heeft een kind

Mijn Poeli is sensueel (hoeveel?), zoveel

Als ze me zoent dan kijkt ze scheel

Zij is zo sensueel

Mijn Poeli heeft een wrat (een wat?), een wrat

Midden op haar wang

Dat heeft ze al zo lang

Mijn Poeli heeft een snor, een kind, een voet, een wrat

Een been waarin de houtworm zat

Een grote en een kleine kat

Die piesen op de keukenmat

Maar ondanks dat heeft zij nog wat

Waarom ik zeer verlegen zat

Mijn Poeli heeft veel geld (veel geld?), veel geld

Ik heb het laatst geteld

'k Ben zeer op haar gesteld

Gezocht!!!!

Mijn ouders.

Ze hebben me rond het jaar leta 19 achter gelaten in een bos. Ik ben naar ze op zoek om zo de antwoorden te krijgen die ik zoek. Weet u meer stuur een brief naar Borus van Doreblad.

Alvast bedankt.